

UNEXPOSED

Leuens platform voor fotografie

PhotoTWENS 2024

6 – 29 september 2024

Arctic Paper is een papiergroep met roots in Noord-Europa en een ongebreidelde passie voor het maken van grafisch fijn papier.

De verschillende papiersoorten nodigen uit tot creatieve ontwerpen en hebben een breed scala aan toepassingen.

DUMMYSHOP

In de dummyshop kan u stalen bestellen of een dummy laten maken voor uw volgende fotoboekproject. De dummy is gratis, u dient alleen de verzendingskosten te betalen.

<http://www.arcticpaper.com/nl-BE/Arctic-Paper/Arctic-Paper/Dummyshop/>

ARCTIC PAPER

PhotoTWENS **PhotoCircuit**

Tentoonstellingspublicatie 2024

Inhoudstafel

Voorwoord	5
Peter Adriaenssens: Licht-gevoelig	6
Impressies van de jury	8
Arctic Paper-award	9
PhotoTWENS 2024, de laureaten	10-49
Premiebeeld	50
FotoCircuit 2024	52
PhotoTWENS 2025	61
PhotoTWENS steunen	62

Colofon

Gepubliceerd door het fotografieplatform Unexposed, augustus 2024

Redactie: Lea Winkeler en Herman Vanaerschot

Vormgeving: Herman Vanaerschot

Omslagfoto: © Zoé de Meulemeester

All photographs in this catalogue are copyright of the original artist or photographer.

All rights reserved.

Klimaatneutraal gedrukt door Zwartopwit.

De leden van Unexposed: Pol Leemans, Leopold Oosterlynck, Paul Laes, Herman Vanaerschot, Walter Van der Perren, Lea Winkeler, Griet Celen en Tom Herbots.

Unexposed dankt de mensen en instanties die dit project mogelijk maakten:

Het stadsbestuur van Leuven

Bert Cornillie, schepen van cultuur, toerisme, evenementen, deeltijds kunstonderwijs en senioren van de Stad Leuven

Piet Forger, directeur Cultuur, Stad Leuven

Kristel Salaets, adviseur Cultuurcommunicatie, Stad Leuven

Hanna van Zutphen, deelraad Kunsten en het Cultuurplatform

En alle sympathisanten die ons blijven steunen.

Ondersteunende organisaties en ondernemingen

ARCTIC PAPER

UNEXPOSED

Leuven's platform voor fotografie

Contact: Pol Leemans, Mechelsesteenweg 86A, BE-3000 Leuven
info@unexposed.eu
www.unexposed.eu
facebook.com/unexp0sed — instagram: @phototwens

PhotoTWENS 2024

Wanneer de inzendingen voor PhotoTWENS beginnen toestromen, stijgt de nieuwsgierigheid. De deelnemende fotografen zijn immers jong in hun vak: twintigers in de laatste jaren van hun scholing of bij hun eerste stappen als professionele fotograaf. Hun stem is nieuw en grotendeels ongehoord. Hun blik zoekt naar wat beelden voor hen en voor ons kunnen betekenen.

PhotoTWENS 2024 – bij editie twaalf zijn we – verraste ons met het aantal inzendingen (meer dan 60) en met de internationaal ogende herkomst en achtergrond van de deelnemers. Dat laatste mag niet verbazen: het wereldwijde web bestaat niet alleen digitaal, maar in toenemende mate ook als een netwerk van mensen. Jonge mensen leren mekaar kennen tijdens internationale uitwisselingen en vakanties, op stages en op festivals, tijdens hun vlucht naar een beter leven en uiteraard ook via digitale kanalen. Ze zien mekaars werk en jagen mekaar vooruit in hun zoektocht.

Misschien daarom dat de oogst van PhotoTWENS 2024 een samenhangigheid vertoont. De variatie van vormen en onderwerpen is groot, want elke fotograaf heeft een persoonlijk parcours dat uitmondt in persoonlijk werk. Sommige foto's zijn vrolijk, sommige zijn terneerdrakkend. Bij sommige domineert techniek en experiment, sommige zijn in de eerste plaats waarneming. Toch kunnen alle beelden, hoe uiteenlopend ook, spreken met mekaar en met ons. Ze zijn ons niet vreemd of onleesbaar.

Wat ze ons zeggen is niet noodzakelijk prettig, maar in elk geval waarachtig. Vaak schemeren trauma's en bezorgdheid over de toekomst door. Gaat het wel goed met deze jonge mensen? Of toont hun werk in de eerste plaats dat zij het belangrijk vinden om over gevoelens en trauma's te communiceren? Peter Adriaenssens, eminent kinder- en jeugdpsychiater, schreef voor PhotoTWENS een overweging over trauma en fotografie. U kunt zijn tekst, 'Licht-gevoelig', lezen op de volgende bladzijden.

Het werk zelf van de laureaten wacht op uw open blik en hart in de Kapel van de Romaanse Poort, in Leuven.

Lea Winkeler

PhotoTWENS in Kapel Romaanse Poort - © Herman Vanaerschot

Licht-gevoelig

De fotograaf heeft iets gemeen met een slachtoffer van trauma. De ene is letterlijk licht-gevoelig, de ander is zeer gevoelig voor wat gebeurt. Beiden slaan ze details op die voordien niemand opgevallen waren. Het zijn die herinneringen die vanuit het onbewuste later in het leven zullen opdruken, als iemand op een onzichtbare knop drukt. Met één klik verplaatst die zich in de tijd en flitst weer naar 'toen'.

Zo gebeurt het ook met foto's waar je zelf op het eerste zicht niets mee te maken hebt. Oorlogsverslaggeving is erg afhankelijk geworden van de kracht van het 'bewijs': te midden de ontkenning van gruweldaden slaan video en foto de valsheid de kop in. Maar ze lokken ook bij iedere kijker voelbare reacties uit. We kijken weg, we kokhalzen bijna, we pinken een traan weg, we zuchten bij zoveel pijnlijke onzin. Steeds vaker waarschuwt de nieuwslezer voor ruwe beelden, het toont aan dat we de voortschrijdende kennis over trauma ernstig nemen. Wie zelf een traumatisch litteken draagt kan via beelden over andere situaties toch terecht komen in eigen leed. Kan er een slechte nachtrust aan overhouden, al dan niet met nachtmerries.

Waarom zouden mensen die grensoverschrijding meemaakten dan aan fotografie doen? Dat heeft te maken met de andere zijde van het verhaal. Fotowerk kan namelijk onderdeel zijn van heling. De fotograaf denkt, voelt, zoekt, bewerkt, snijdt, kleurt, verscherpt of vertroebelt beelden die iemand onderuit halen en pijn doen omdat ze zich voortdurend afspelen in diens gedachten en gevoelens. Die pijn kunnen we frontaal ontmoeten door te zoeken hoe we het beeld in een andere interpretatie kunnen brengen. Heling kan namelijk bestaan uit het her-

schrijven van het trauma. De fotograaf verkent zijn innerlijke dialoog en toont ons iets uit het privé verhaal, meestal zonder het uit te leggen. Door er een groothoeklens op te zetten, door in het beeld zich te vermengen met andere figuren in de achtergrond, door kleuren te vervormen of de locatie te wijzigen zoekt die een manier om comfortabel te leven met wat ergens/ooit gebeurde. Die tussenkomst kan de betekenis van het drama ontladen. De fotograaf werkt via controle over het beeld, over hoe het gebeurde. Zoekt hoe de wens dat het allemaal anders was geweest, neergezet kan worden zonder de waarheid te banaliseren. Het is geen spelletje waar de auteur gewoon iets verzint. Dat kan toch niet helpen, zegt men wel eens, dat de fotograaf een scène creëert. Het punt is dat er uiteraard geen 'alsof'-spel gespeeld wordt. Het gaat erom het beeld zo te maken dat het helpt om het lijden draaglijker te maken. Rustgevend. Er is bij iedere foto nagedacht hoe verandering in het beeld het verhaal helemaal anders zou hebben doen aflopen. Wie zou er kunnen opduiken om het kwade onmogelijk te maken, welke toevoeging zou troost brengen. En dus zien wij verkleuringen die niet reëel bestaan, verschuivingen binnen het beeld, vage figuren die aanwezig-afwezig lijken. Sommigen maken meerdere beelden op basis van éénzelfde beeld. Het toont het zoekende, want een beeld dat de zoektocht beloont is niet zomaar gevonden.

En wij kijken mee. De foto die iets meer is dan een gewone foto doet ons goed kijken. De werkwijze van deze fotografen voegt nieuwe perspectieven toe. Het lokt uiteenlopende reacties uit, want we zijn niet allemaal op dezelfde manier gevoelig. We komen in verhalen terecht. Wij interpreteren de innerlijke wereld van de fotograaf, en gelijktijdig leggen we iets bloot van die van onszelf. We ontmoeten elkaar in het gesprek, want een deur naar emoties en herinneringen werd opengezet.

Van de fotograaf kunnen we vermoeden dat die een antwoord zocht op vragen waarmee die worstelt. Vooral daar waar woorden afwezig waren of onvoldoende de complexiteit konden weergeven. De kijker voelt zich mee vibreren op het thema dat aangeraakt wordt. Het verbindt ons met wat mensen verenigt: kwetsbaarheid. Niemand is zonder.

Peter Adriaenssens
Kinder- en jeugdpsychiater

Impressies van de jury

Marie Cloquet conceptueel kunstenaar - fotograaf

Opgeleid als schilder, zie ik fotografie als een middel, een techniek, een keuze om iets te zeggen, te tonen of aan te raken. Niet de perfectie van het gebruik van fotografie, maar eerder de relevantie ervan, gaf voor mij de doorslag bij het selecteren van de kunstenaars. En dit was dan ook de verrassing: fotografie is er om onderwerpen aan te kaarten, kan een klankbord voor maatschappelijke kwesties zijn. Maar is er evengoed om een werk te construeren, een handeling te registreren of een tijdspanne te vertalen. Deze verschillende verwerkingen van fotografie zitten allemaal verweven in de selectie die we maakten. De diversiteit overtuigde me eens te meer van de draagwijdte van het medium.

Sam Debaecke fotograaf - cineast

De selectie die we maakten voor PhotoTwens 2024 is niet zomaar de optelsom van de beste inzendingen. Als dat het criterium geweest zou zijn, had onze opdracht een heel stuk moeilijker gelegen. Het niveau lag immers hoog. Ik geloof echter dat we een interessante mix aan fotografen hebben gekozen die én fotografische kwaliteit leveren, én op een interessante manier op elkaar inspelen.

Een ganse namiddag door het fotowerk van anderen gaan werkte louterend. Wat me opviel, is hoe persoonlijk en oprecht het merendeel van het ingezonden werk was. Ik mocht waarnemen hoe de blik van de ander werkt: waar de ander op let, hoe de ander opvalt wat mij misschien totaal zou ontgaan. Die ervaring werkte als een spoeling tegen het cynisme dat me vandaag wel eens overvalt. De wereld lijkt vaak een harde plek waarin het onvermogen heerst om ons in te leven in de ander. Maar zo lang er mensen met zulk een opmerkzaamheid rondlopen - of dat zich nu vertaalt in fotografie, schilderkunst, collage, ... - koester ik hoop. We zien nog, we voelen nog, we trachten onze innerlijke wereld te verbinden met de ander. Of dat nu lukt of niet, het proberen is al de moeite waard.

Zet je gevoelige plaat op scherp en laat je meevoeren in de werelden die gecapteerd of gemaakt werden door de gekozen fotografen. Laat het ons inspireren om opmerkzaam te zijn voor de ander, open voor het onbekende, minzaam voor hetgeen stil is.

Peter Henry Waterschoot fotograaf

Ondergedompeld worden in een tsunami van beelden, gemaakt door twintigers. Een leeftijd die het voordeel van onbevangenheid heeft en hetzelfde nadeel. Maturiteit speelt een grote rol in fotografie. Cartier-Bresson liet ons de fameuze quote na: "Your first 10,000 photographs are your worst", maar dan in het Frans waarschijnlijk. Wat je zoekt, is dus beeld op het snijpunt van jeugdige energie en verworven zelfbeheersing, inzichtelijke controle over het medium en vormelijke coherentie in de selectie. De beelden die zich in deze venndiagramdoorsnede bevinden zijn door de jury geselecteerd. Opvallend ook hoe we als juryleden vrij dikwijls unisono waren over onze keuzes. Het was fijn samenwerken met jullie, Marie en Sam. Evident bewijst het voorgaande de essentie van fotografie als kunstvorm, namelijk krachtig doel treffen zoals door de auteur bedoeld. Zonder doel is er namelijk geen weg.

De laureaten

Dan Hayden

Debora De Canio

Elin Vermandere

Gianni Vanlangendonck

Hagar Schuringa

Jeffrey Torremans

Laura Smekens

Madelief de Korte

Manon Timmers

Nemo Van Roode

Pauline Arnould

Rhune Bervoet

Rune S De Clercq

Sanad Latifa

Sarah Brunori

Valentine Desplechin

Vilma Lotta Leino

Zoé de Meulemeester

Ai Huang (Unexposed Wild Card)

Jayne Breakfast (Unexposed Wild Card)

Arctic Paper award

Hagar Schuringa

Fotokaart gedrukt op
Munken Pure Rough – 300 g

Jeffrey Torremans

Fotokaart gedrukt op
Munken Pure Rough – 300 g

Valentine Deplechin

Fotokaart gedrukt op
Munken Pure Rough – 300 g

ARCTIC PAPER

De juryvergadering met Marie Cloquet, Sam Debeacke en Peter Henry Waterschoot.
© Herman Vanaerschot

Dan Hayden

°1995, Mouscron, Belgique

2018 : Bachelier en Arts Numériques à l'Académie des Beaux-Arts de Tournai

2021 : Bachelier en Photographie à l'ESA le 75, Bruxelles

2021 : Exposition de fin d'année, le 75, 'Tourments' et 'Parentalité Toxique'

2023 : PhotoTWENS, exposition du projet 'Tourments'

Physical child abuse is a well-known subject. However, toxic parenting is broader than this and also encompasses psychological abuse, neglect and ordinary educational violence, which are in fact just as traumatic.

This project offers victims a chance to share their stories.

dancoussement@gmail.com

Instagram: @danhayden.jpg

Debora De Canio

°1995, San Giovanni Rotondo (FG), Italy

Debora De Canio studied photography in Rome and art and design with interdisciplinary practices at the Birmingham City University.

Her practice relies on experimental photography, which involves the manipulation or combination of photographic materials with various mediums. With a focus on environmental concerns, she explores sustainable alternatives to traditional darkroom techniques. Her recent work delves into preserving cultural traditions, merging artisanal methods with anthropological contexts.

The heart of “**Il conticello**” (the little tale) lies in Basilicata, Italy, where I came from. It is a land steeped in superstition, tradition, and mysticism. Here, amidst the echoes of folklore that still reverberate through the cobblestone streets, I have found inspiration in the tales of my ancestors. From these whispers of the past, I have woven a narrative mosaic that blurs the lines between reality and myth, inviting viewers to immerse in a world where the mundane and the magical converge.

At the core of the series are the faces of my family, immortalized in archival images that have been digitized and reimagined. Employing experimental techniques such as chemigram and monotype, I seek to infuse these portraits with a sense of timelessness, distorting and manipulating the photographic medium to mirror the passage of time itself.

deboradec.ddc@gmail.com
www.deboradecanio.com

Elin Vermandere

°2000, Veurne, België

2017: Bachelor Burgerlijk Ingenieur - Architectuur, Universiteit Gent

2020: Master Burgerlijk Ingenieur - Architectuur - Stadsontwerp, Universiteit Gent

2022: Grafisch Ontwerp, KASK & Conservatorium Gent

2023: Architect, BOB361 Architecten, Brussel

2024: Architect, Dienst Gebouwen en Facilitair Beheer, Universiteit Gent

Ik maak foto's van alles wat mij verwondert. Vaak is dit op vluchtige momenten als ik onderweg ben, als plots een schilderachtig beeld of reflectie mijn aandacht trekt.

Ik ben geboeid door een wereld die er niet is, maar die je toch af en toe kunt zien. Reflecties op een raam, schaduwen op de grond, het subtiele spel van het licht roepen een magische wereld op.

De reeks '**Dagdromen**' speelt met die dromerige wereld die het onzichtbare capteert en zichtbaar maakt.

elin.vermandere@gmail.com

www.elinvermandere.be

Gianni Vanlangendonck

°2001, Asse, België

2021-2024: Bachelor Fotografie, Narafi Brussel

Een zoektocht naar wat mijn kleurenblindheid voor mij betekent. Wat is fout en juist als het gaat over fotografie? Van jongs af aan heb ik gemerkt dat mijn kleuren (kleurwaarneming) een 'probleem' vormden in mijn loopbaan in de kunsten en de fotografie.

Ik heb dit project opgestart om te zoeken naar wat dit precies betekent voor mij. Wat betekent kleur voor mij in vergelijking met andere mensen. Is het belangrijk dat de waarneming van de fotograaf dezelfde is als die van de kijker?

Ik zocht naar beelden die mijn alledaags leven weerspiegelen, en wou tonen hoe het is om alles 'niet juist' te zien.

gianni@gvlmedia.be

www.gvlmedia.be

Hagar Schuringa

°1996, Nederland

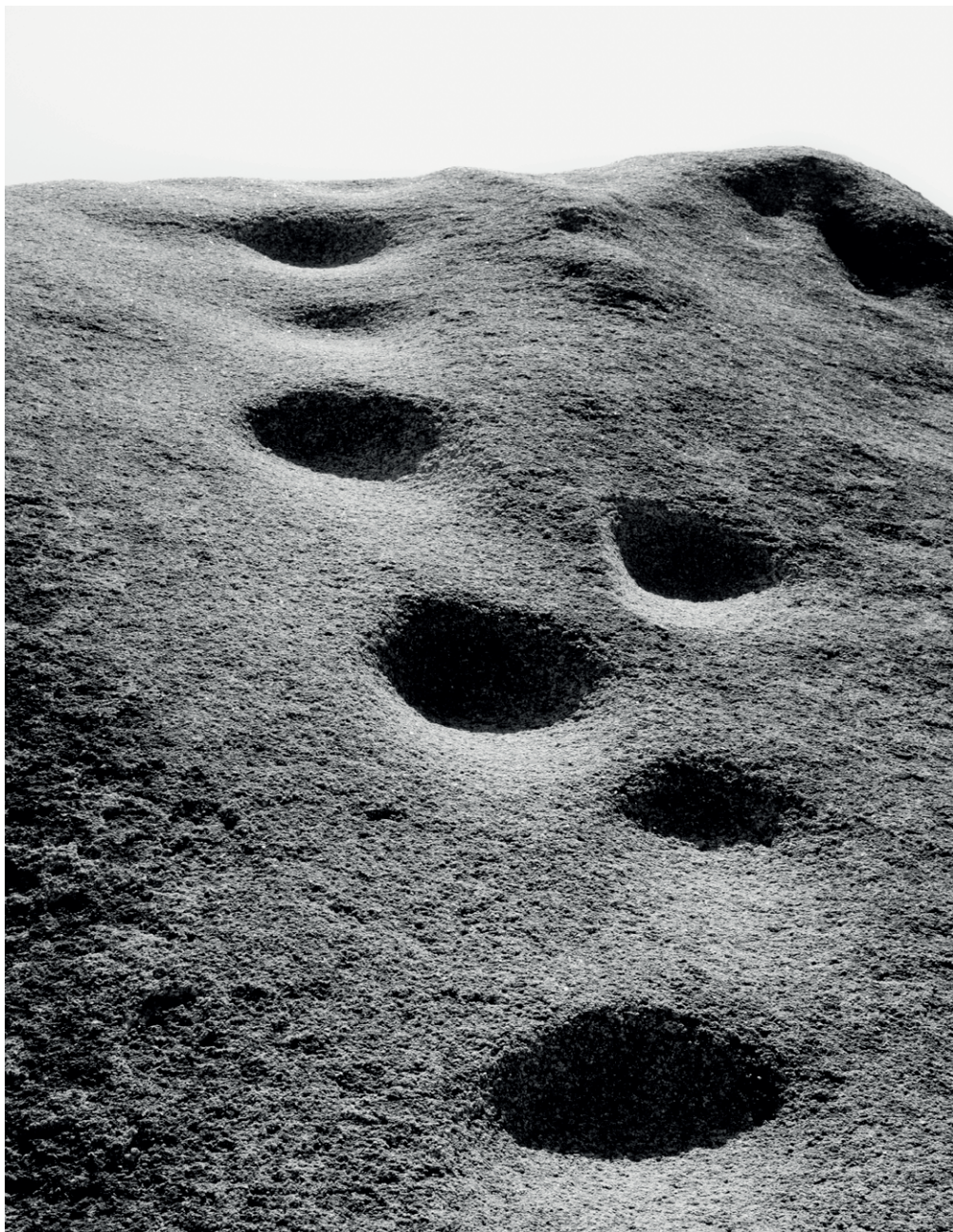
Hagar Schuringa studeerde in 2021 af aan de opleiding Beeld en Taal van de Gerrit Rietveld Academie (Amsterdam). Haar werk bevindt zich op het snijvlak van fotografie, tekeningen en taal. In haar veelzijdige werken bevraagt ze de relatie tussen mens en omgeving. Na haar afstuderen won ze de Marija Ilic grafiekprijs en nam ze deel aan verschillende residenties, waaronder een residentie aan het Frans Masereel Centrum in België. Dit jaar wordt haar kunstenaarspraktijk ondersteund door het Mondriaan Fonds en neemt ze deel aan het Slow Writing Lab, een schrijftraject voor jonge schrijvers van het Nederlands Letteren Fonds.

When Mountains Move

De afgelopen jaren verzamelde ik foto's van de Alpen. "Wat is er over van de bergen op die foto's?", en "Hoe tart tijd het landschap?" waren vragen die ik me stelde. In de ongeveer zeventig jaar sinds die foto's is het Alpengebied, ten gevolge van toerisme en klimaatverandering, ingrijpend veranderd. Volgens onderzoek uit 2019 zullen de Alpengletsjers in 2050 met 50% zijn afgenomen ten opzichte van het huidige volume, zelfs als de broeikasgassen de komende jaren sterk afnemen.

Ik ben geïnteresseerd in de relatie tussen mens en landschap en de beweging van het landschap an sich. Verandering van het landschap is vaak niet in het moment zelf zichtbaar. Een gesmolten gletsjer valt pas op wanneer je weggaat en later weer terugkeert, terwijl het smelten een doorlopend proces is. In de serie When Mountains Move poog ik de huidige, maar ook de aankomende bewegingen en veranderingen van de Alpen zichtbaar te maken. Ik manipuleer gevonden beeldmateriaal door gebruik te maken van fragmentatie, collage- en tekentechnieken, of door simpelweg in te zoomen. Door meerdere methoden en perspectieven te gebruiken wil ik de grenzen van de zichtbare wereld verleggen en feit en fictie samenbrengen. Mijn reeks laat daarmee ook zien wat ons te wachten staat, of wat al heeft plaatsgevonden.

schuringahagar@gmail.com
www.hagarschuringa.nl

Jeffrey Torremans

°1996, Herentals, België

Jeffrey Torremans, a freelance photographer from Antwerp, began studying Audiovisual Arts (Photography) at Sint-Lucas Antwerp. Right now, he is working as a photographer for various newspapers such as De Tijd and collaborating with the ID/photo agency. In addition, he has deeply invested in developing his own creative projects.

Nobody Knows the Way to Heaven (working title 2022)

“Nobody Knows the Way to Heaven” explores the realm of daily encounters. It derives inspiration from everyday interactions, whether they naturally embody narratives or gradually evolve into them. Within this endeavour, my aim is to convey a story, a form of poetry without words. They may be personal to me, yet remain open to the audience’s own interpretation. The majority of the images evokes a sense of melancholy and dystopia. It’s a world where time and location hold little significance.

info@jeffreytoremans.com

www.jeffreytoremans.com

Laura Smekens

°2000, Uccle, Belgique

Laura Smekens grew up in Wallonia, Belgium. She's interested in themes such as womanhood, nature and the subconscious mind. In her work she loves to explore the invisible. She uses photography as a tool to make the invisible visible. Her main purpose within the medium photography is to make statements about her concerns and to reflect about her position as a woman in our society.

She recently graduated as a master in photography at the Royal Academy of Fine Arts (KASK), Ghent.

L'(in)visible

The Self(s) ---
one's, ours, anyone's, Everyone's
is not right or wrong
light or bright.
The Self(s) raise in between.

Our Self(s) appear in the most unpredicted places. Places that come and go as fast as the flash of the camera. And it is there, between the dark and the light, where we can finally rest.

L'(in)visible by Laura Smekens is a photographic exploration into the unperceivable hope of the mundane. Looking at the human unconscious mind as a landscape of hidden fragilities and emotions, Laura reintroduces our surroundings as fields of personal and collective healing; healing that is not an easy result but a perpetual process.

Inspired by the grounding power of nature and her environment, L'(in)visible is an assemblage of photographs taken instinctively by the artist as self-portraits, revealing the layers of healing after trauma. Her creations evoke a need to rethink our shared spaces as zones of personal reflection and care; as places where the invisible power of our fragilities become a driving force towards a new self. Towards a self that embraces the process of the unknown. Towards a self that can be found in the flash between darkness and light.

Text written by Ismini Kyritsis

laura.smekens@hotmail.be
Instagram: @laura_smekens

Madelif de Korte

°2000, Aarle-Rixtel, Nederland

2016 - 2020: SintLucas Eindhoven, Nederland
Media Vormgever en Technologie - Fotografie
2020 - 2023: Luca School of Arts Narafi, Brussel, België
Professionele Bachelor Fotografie

Exposities:

2021: Pennings Foundation, Eindhoven, Nederland
2023: Unfold, Tour & Taxis, Brussel, België
2023: The Colours of Everyday, Kinshasa, Congo
2023: Fresh Eyes, Haute Photographie, Amsterdam, Nederland
2024: Haze.Untitled Vol.001, G Gallery, Berlijn, Duitsland

Award:

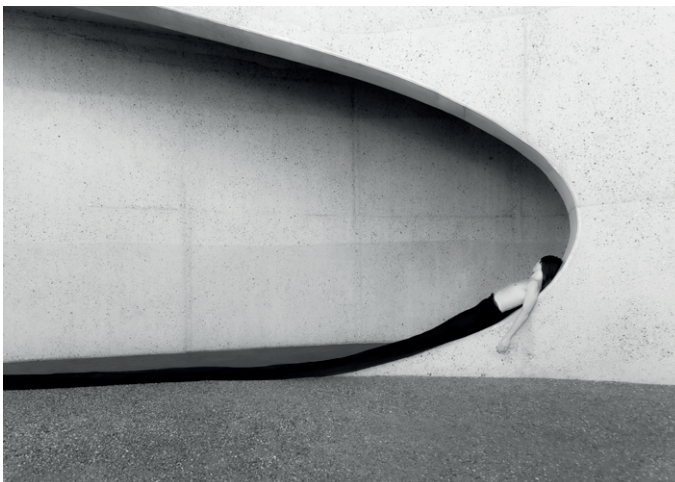
FEP Young Photographer Award 2024 (Federation of European Professional Photographers).
Deze prijs werd uitgereikt in april 2024 in Ålesund, Noorwegen.

My collection captures the deep sadness and loneliness that has developed as I've been going through the darkest depths of grief (my dad recently died of cancer).

Through a mix of dark and white images, I aim to showcase the stark contrasts that have colored my experiences. My art depicts a world that is both faraway and isolated, yet hauntingly beautiful in its starkness. It is a testament to the power of art to transform our pain and heartache into something sublime. Join me on my journey of darkness and light, isolation and ultimately the transformative power of art.

madelif.de.korte@hotmail.com

Instagram: @madelifdekorte.photography

Manon Timmers

°2001, Liège, Belgique

2020 - 2023 : Etudes de photographie à l'ESA Saint-Luc Liège.

Je me considère plutôt photographe auteure mais j'aime tous les types de photographie, du documentaire à l'expérimentation de techniques anciennes comme le cyanotype. Les thèmes abordés dans mes précédents travaux sont la mémoire, le souvenir refoulé, le traumatisme familial, etc. Cependant, je m'intéresse à beaucoup d'autres sujets, assez pour ne pas avoir de réelle étiquette à mon égard.

Le manteau blanc

Cette petite série est simple en apparence mais montre la beauté d'un paysage enneigé, chose plus rare en Belgique à cause du réchauffement climatique. Cette beauté se meurt dans certains pays dont le nôtre. Pourtant, un paysage enneigé est source de souvenirs affectifs et familiaux. La neige suscite la nostalgie, la mélancolie, mais aussi le repli sur soi, dû au froid et à la vie qui se ralentit. L'hibernation des animaux, le calme, le silence. Ces photos ont été prises chez moi, à Fléron, un matin. Le manteau blanc sur le territoire belge étant de plus en plus rare, j'avais envie de le préserver avec mon appareil photo. Certaines personnes, dans d'autres pays, ne voient jamais la neige.

manon.timmers@hotmail.com

<https://manontimmers.wixsite.com/portfolio>

Nemo Van Roode

°2003, Rotselaar, België

Ik ben 2de-jaars student audiovisuele bachelor fotografie aan Narafi, Brussel. Daar heb ik al meerdere stijlen van fotografie beoefend onder andere: portret, landschap, stilleven en modefotografie. Naast die opleiding ben ik al een tweetal jaar actief met concertfotografie in het Leuvense waaronder vooral in JH sojo.

My house+my head

De serie 'my house+my head' is een reeks documentaire zelfportretten gefotografeerd in mijn huis. Toen ik deze reeks maakte, zat ik in een moeilijkere periode en was het vooral thuis heel chaotisch op momenten. Aan de hand van anonieme zelfportretten plaats ik mezelf in scenario's die aantonen hoe verstikkend deze thuissituatie aanvoelde.

Elk van de vijf beelden was een manier om voor mezelf om te gaan met mijn emoties. Onderliggende stress iets wat nooit verdwijnt. Het lijkt in de kast waar niet over word gesproken. Blijven hangen aan de rand maar langzaam de kracht verliezen. Uitgewrongen als een keukendoek. Verstikking tot het punt van bewustzijn te verliezen. Elk beeld was voor mezelf een manier om met mijn emoties om te gaan.

vanroodenemo2003@gmail.com
Instagram: @nemovanroode

Pauline Arnould

°1999, Bruxelles, Belgique

Originaire de Bruxelles, Pauline Arnould a suivi un cursus de photographie à l'ESA le 75. Son projet « L'intranquille », conçu dans le cadre de son séjour Erasmus à l'Académie des Beaux-Arts d'Athènes, a été récompensé par le Prix Roger de Conynck. Actuellement, elle effectue des prestations en tant que photographe pour des particuliers ainsi que pour différentes organisations telles que Amnesty International, la Vague Parallèle, Dance House Brussels...

L'intranquille

« Toi, tu es généreuse
Tu me lègues un soleil aux mains tendres
Tu m'accueilles entre tes murs vacarme et tes orange
Tu me laisses me vautrer sur tes collines rochers,
tes immeubles mélanges

Toi, tu veilles sur mes allers-retours
Entre les vêtements de fille et les vêtements de garçon
Entre l'élan et la gueule de bois
Toi, tu prends mon corps entre tes branches
Mon corps piquant et agité
Mon corps repli, mon corps amulette
Mon corps qui dévore le refus
Et le digère à l'ombre de tes feuilles vertes en décembre

Toi, tu me pardonnes mes yeux mi-clos
Mon incapacité à trouver les mots pour te raconter
Tu me laisses timidement te regarder
Et faire de tes détails des images totems ».

arnouldpauline@outlook.fr

instagram: lignepau_

Rhune Bervoet

°2001, Roeselare, België

2022 - 2024: Kask & Conservatorium masterproject.

Naast fotografie heb ik een grote liefde voor literatuur en schrijven wat een grote invloed heeft op de manier waarop ik in de wereld sta.

A search for what's not lost (working title)

The work I show is a small part of the result of a journey I made both mentally and physically last year for my master's graduation project at the Kask & Conservatorium in Ghent. This work is a personal archive of my daily life that can be read universally.

"On trouve toujours quelque chose hein, Didi, pour nous donner l'impression d'exister?"

Samuel Beckett

In the midsts of the process of coping we find ourselves sometimes in the most remote regions where we try relentlessly to find a feeling of meaning and belonging. Nevertheless, during this process, we frequently lose a part of ourselves and of what is around us. I want to convey this dichotomy by creating a peaceful reality in which I consciously lose myself.

This work explores the boundaries between familiarity and alienation.

Rhune.Bervoet@student.hogent.be

Instagram: @RhuneBervoet

Rune S De Clercq

°2000, Opwijk, België

2019: Academische Bachelor Product Design - LUCA School of Arts, C-Mine, Genk
2024: Academische Bachelor Beeldende Kunsten, Fotografie - LUCA School of Arts, Sint-Lukas, Brussel

De kleuren van mijn kindertijd These are the colours of my childhood. (book, 112 p.)

My adult life has been defined by chronic pain (fibromyalgia), often caused by childhood trauma. I have been tracing foggy memories through family albums, in the pursuit of unspoken words. This book stems from a longing for the lively colours of my happy childhood. The smell of the first bloom and the spring sun brought me back to this place, "Den hof". This is where I, just like my mother and her mother, grew up. This garden is our home, this place is our legacy.

rune.sdeclercq@gmail.com

<https://runesdeclercq.myportfolio.com>

Sanad Latifa

°1996, Palestina

**Ik ben fotojournalist en documenteerde de oorlog in Palestina. Zo kwamen mijn beelden in kranten zoals Al Jazeera, New York Times, Middle Easy Eye, ...
Nu zet ik mijn werk als fotojournalist verder en documenteer ik voor Vlaamse kranten zoals De Morgen. Je kan me ook vinden op grote evenementen.**

Ik toon beelden gefotografeerd in het opvangcentrum waar ik zelf als Palestijns vluchteling verbleef. Bijna 2 jaar geleden kwam ik, na een lange en gevaarlijke tocht, aan in België. Ik werd in het noodopvangcentrum voor vluchtelingen te Berlaar geplaatst. Minimaal comfort. Zo sliep ik de eerste 5 maanden in een grote loods. Deze werd opgesplitst in 'kamers' door middel van Heras-hekken. In die 'Heras-kamers' sliep ik met zeven andere onbekende alleenstaande mannen. Nul privacy, nul comfort. In de loods zelf sliepen zowat 100 mensen. Dat aantal liep in recordsnelheid op tot 720. 720 verschillende mensen, met verschillende culturen, achtergronden, verhalen en niet te vergeten; trauma's. Elk van ons heeft zijn/haar zware rugzak aan trauma's zowel uit ons land van herkomst als van de vluchtocht naar het veilige België.

In een opvangcentrum zie je naast trieste dingen ook prachtige. Het is zo mooi om verschillende culturen bij elkaar te zien en te zien hoe ze elkaar respecteren. We helpen elkaar letterlijk de dag door.

Ik neem je in mijn foto's mee naar het opvangcentrum. Zo probeer ik een andere kant van zo een opvangcentrum te laten zien en hopelijk ook een paar 'mythes' de wereld uit te helpen.

azsanad.ltefa@gmail.com
Instagram: @sanad.latifaa

Sarah Brunori

°2000, Ixelles, Belgique

Sarah Brunori est une photographe basée à Bruxelles. Diplômée de l'ESA Le 75 à Bruxelles, elle a poursuivi son développement professionnel en effectuant un stage de quatre mois à Zone i, un lieu culturel dédié à l'Image et à l'Environnement en France. Là, elle a travaillé aux côtés de la scénographe Monica Santos et du photographe Mat Jacob en tant qu'assistante chef de projet et technicienne d'exposition. Parallèlement, elle collabore avec la scénographe et costumière Satu Peltoniemi dans le domaine du théâtre.

La grande séparation

La grande séparation explore le lien distant et silencieux que j'entretiens avec le monde suite à la perte de ma maman, il y a trois ans. Cette période de deuil m'apparaît comme un temps suspendu. Le vide laissé derrière elle emplit l'espace de mon quotidien.

J'apprivoise cette distance en photographiant spontanément des moments de ma vie quotidienne. Je relie les émotions de mon cheminement intérieur avec le monde qui m'entoure. Ce processus de création me permet de reconnecter avec le présent en accueillant l'absence.

Au sein de cette série, je plonge dans la fragilité de cette phase incertaine : le temps va-t-il reprendre son cours, ou restera-t-il immobile ?

Image après image, un récit personnel de la grande séparation se façonne silencieusement.

En juillet 2023, la série 'La Grande Séparation' a été publiée dans le journal De Standaard ainsi que dans le magazine Premier Exemplaire.

sarah.brunori@outlook.com
sarahbrunori.cargo.site

Valentine Desplechin

1999, Mouscron, Belgique

J'ai commencé à étudier la photographie à Saint-Luc à Tournai en secondaire. Ensuite, j'ai fait un bachelier en techniques de l'image à l'HELB et par la suite, j'ai étudié la vidéographie à l'École de Recherche Graphique à Bruxelles.

Pour l'instant, je suis animatrice socioculturelle dans un centre d'expression et de créativité où je donne des ateliers de photographie et de peinture à de jeunes enfants.

Je continue sur le côté mes projets photographiques et la distribution dans plusieurs festivals de mon documentaire sur ma maman " J'aime sa petite chanson ".

De nombreux sociologues, anthropologues et historiens soulignent que la société actuelle fait une occultation dramatique de la mort et des personnes en fin de vie. La mort devient un sujet tabou qu'on évoque souvent avec pudeur, comme si la société faisait un déni social de la mort.

Et pourtant, nous vivons à une époque où la mortalité infantile est presque nulle, où la longévité des individus ne cesse d'augmenter, où naissent des personnes qui n'ont jamais connu la guerre, où le progrès médical contribue à l'allongement de la durée de la vie et où les métiers des pompes funèbres ne cessent d'évoluer.

Mais aujourd'hui, que pense l'individu occidental de la mort ? Comment la mort est-elle représentée dans notre société à travers la pensée, les lieux les projections culturelles ou religieuses ? Comment les êtres humains survivent-ils au décès d'un proche ? Que font-ils de leurs souvenirs ? Que reste-t-il des objets, des lieux et des moments partagés avec le défunt ? Quels sont les rituels, s'il y en a, de chaque personne ayant perdu un proche ?

C'est ce sujet et ces questions qui ont animés la construction de mon projet et c'est grâce aux différentes approches que sont la photographie, les témoignages et les installations que j'ai tenté d'y apporter des réponses.

desplechin.valentine@outlook.com

Instagram: @valbaleck_puchatek

Vilma Lotta Leino

°1999, Turku, Finland

Solo exhibitions:

2023: Lyon Particule, Lyon. Red Door Gallery, Copenhagen.

2024: LiTE-HAUS, Berlin.

Group exhibitions (selection):

2023: IC Contemporary, Scotiabank Contact photography festival, Toronto. Crocker Art Museum, Art Auction Exhibition, Sacramento

**2024: Green Hill Gallery, “fundamental: resilience, empathy and unwavering hope”, Berlin
Mana Contemporary Chicago, Purple Window Gallery, “Dawn is a Headspace, Night is a Feeling”**

Hair In The Dish

The “Hair In The Dish” series is a playful approach to regular feeling life, where the days consist of unexceptional daily tasks. It plays with the idea of dull activities becoming odd and impossible to perform. The series is focused on the concept of hair and is inspired by trichophobia, the fear of hair. “Hair In The Dish” takes place in a world that feels like a nightmare, where all the food we try to eat is replaced by hair, leaving us lost in confusion and nervous feelings.

vilmaleinoo@gmail.com

vilmaleino.com

Zoé de Meulemeester

°1999, Uccle, Belgique

Zoé de Meulemeester is a photographer who lives and works in Brussels, Belgium. After studying Arts & Design and Photography in England, she completed a BA in Photography at l'ESA le 75 in Brussels. From then, she went on to work for 6 months at XYZ Books, a publisher specialized in photography books based in Lisbon, Portugal. During that time, she had the opportunity to publish her first book with them: "Des Falaises, Du Vent".

Des Falaises, Du Vent

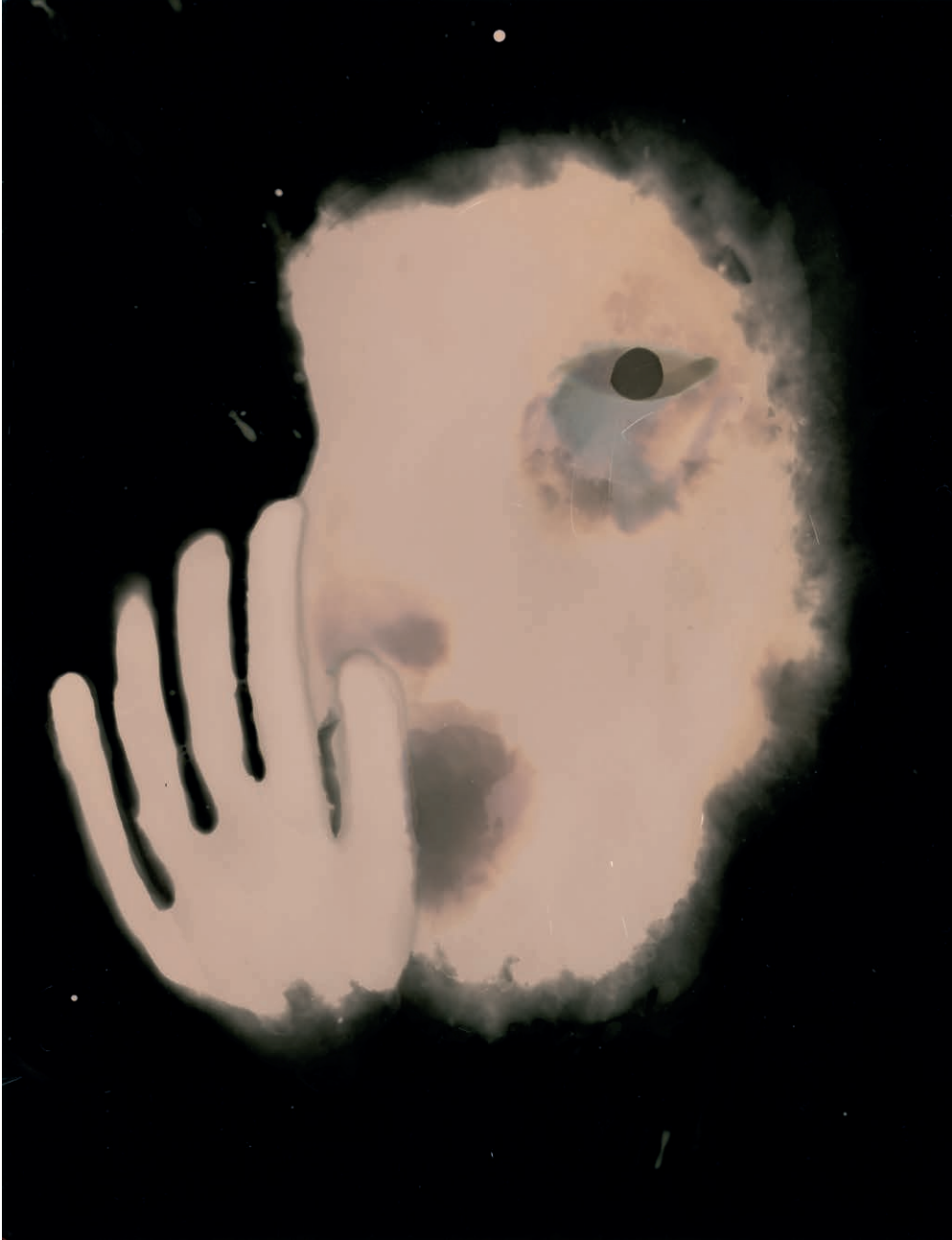
When she cannot word her feelings, Zoé de Meulemeester expresses herself through images. When she is lost, she turns to women around her.

Accumulating images from every day and everywhere, these women appeared very clearly in her work. Their energy is intangible, fragile, and delicate. But it's blowing in the wind, whistling along the cliffs and enveloping the artist with sorority.

This theater of nostalgia and melancholy finds its place in every moment, artwork or person that the photographer needed to capture. Taken by this creative urge when looking at something or someone beautiful, Des Falaises, Du Vent is a step towards her understanding of femininity - and more generally gender - that she struggles to grasp.

demzoe@gmail.com

<https://zoedemeulemeester.com>

Ai Huang

°2001, Beijing, China

Selected Solo Exhibitions

- **Besser Leben, Leipzig, 2024**
- **Brewery Art Walk, Los Angeles, 2023**
- **Kiyosato Museum of Photographic Arts, Yamanashi, 2023**
- **Place M Gallery, Yokohama, 2023**
- **Place M Gallery, Tokyo, 2022**
- **Place M Gallery, Tokyo, 2021**

Selected Group Exhibitions

- **OSTEN Biennial Skopje 2024, Chifte Hammam National Gallery of R.N. Macedonia, Skopje, 2025**
- **14th Exhibition of Dynamic Contemporary Artists, The National Art Center, Tokyo, 2024**
- **Arte Laguna Prize, Arsenale Nord, Venice, 2024**
- **Young Portfolio 2024, Kiyosato Museum of Photographic Arts, Yamanashi, 2024**
- **Barbed-wire Ghost, Pilotenkueche, Leipzig, 2024**
- **Hot Shots, Place M Gallery, Tokyo, 2022**

Awards

- **Kiyosato Museum of Photographic Arts Young Portfolio 2024, Winner, Japan**
- **Arte Laguna Prize 18 Edition, Finalist, Italy**
- **OSTEN Biennial Skopje 2024, Finalist, North Macedonia**
- **Gomma Photography Grant 2023, Finalist, UK**

Published Art Book

- **Ai Huang, KABRALA, Place M Publishing**

Ai Huang's photographic project KABRALA is created entirely using the gelatin silver process. Working meticulously in the darkroom, Ai manipulates light and time through liquid chemicals. Each print is original and singular, produced on light-sensitive black and white photographic paper. The artist applies the developer, fixer, and stop bath using her hands, fingers, nails, and hair. "The moving liquid exists with me, alive as an extension of my body, living and growing, a continuation of my being," she explains.

In Ai Huang's work, limitations are obscured. This stems from her early need to perceive the world from an unconventional perspective. She suffered from childhood absence epilepsy, leading to frequent episodes of losing consciousness and disconnection from her surroundings. This condition deeply influences her focus on portraiture, with each piece in this series serving as a self-portrait of her unconsciousness.

aihuangjapan@gmail.com

www.ai-huang.com

Jayne Breakfast

°1999, Philadelphia, USA

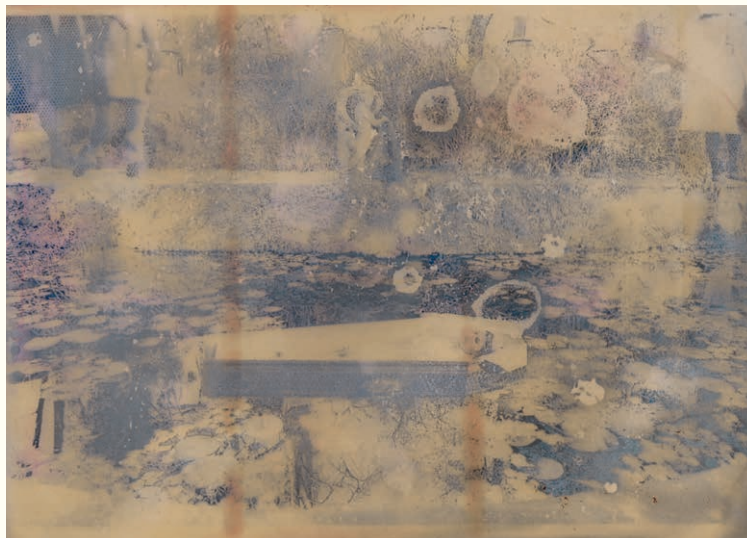
Jayne Breakfast is a graphic designer and photographer from the Philadelphia area. She graduated from Saint Joseph's University in 2022 and now lives and works in Providence, Rhode Island. Her work is primarily based around intimacy with the self and others, identity, grief and girl culture. Jayne's first love is darkroom photography and she often converges digital and traditional photography making techniques in her work.

My work examines the fine line between sex and intimacy and the sweetness that arises in the examination.

jaynebreakfast@gmail.com

jaynebreakfast.com

Premiebeeld 2024

“My grandmother often showed a photo of her sister, lying in a coffin in Picerno’s graveyard. Angelina passed away suddenly at the age of seventeen for unknown reasons.

As a child, I wondered why adults showed no distress when seeing photos of the deceased. Later, I realized those were their only memories. Without them, we would never be able to picture her face, and she would be forgotten forever. I imagined her peacefully floating in a river, released from the confines of mortality, offering her a second burial infused with a melancholic calm, naturally absent in the original image.

This image is part of my series ‘Il Conticello’, exhibited at PhotoTWENS 2024 (see p. 12-13).

Debora De Canio

Word sympathisant van PhotoTWENS

Om in de toekomst PhotoTWENS te kunnen blijven waarmaken, hebben we financiële steun nodig. Daarom biedt Unexposed/PhotoTWENS voor het eerst een 'Premiebeeld' aan.

Van dit Premiebeeld worden 20 exclusief genummerde en gesigioneerde hoogwaardige foto-afdrukken gemaakt in A3 formaat op Canson RagPhotographique, een niet te missen kunstwerk.

U krijgt dit Premiebeeld als u PhotoTWENS financieel ondersteunt met een gift van €200,00.

De opbrengst wordt integraal gebruikt om de werking van PhotoTWENS uit te bouwen en dus jonge fotografen te ondersteunen.

Het Premiebeeld 2024 is van de hand van laureate **Debora De Canio**.
Er zijn nog exemplaren ter beschikking.

Interesse? Neem contact op met Unexposed via:

Walter Van der Perren - walter@wvdp.be - +32 (0) 475 34 34 30

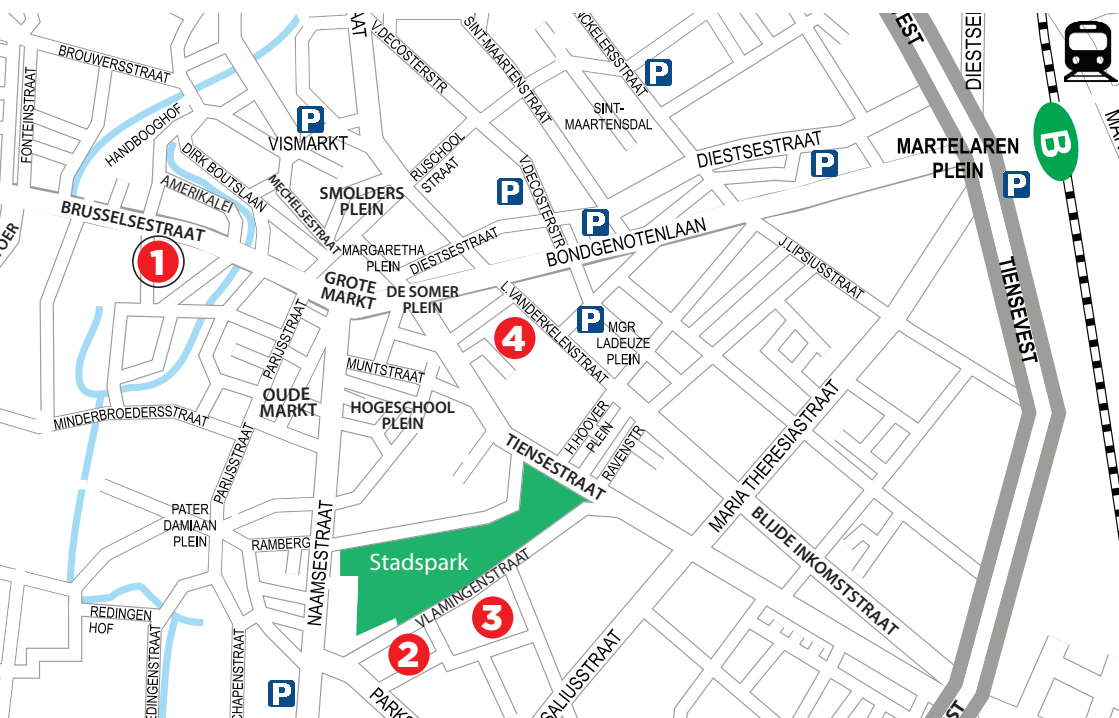
Lea Winkeler - lea.winkeler@pandora.be - +32 (0) 473 96 59 60

Alvast van harte bedankt!

PhotoCircuit 2024

PhotoTWENS nodigt je graag uit om een kijkje te nemen op andere toonplekken in het centrum van Leuven. Kijken uit naar je bezoek: foto's van Thomas Chable, een tentoonstelling met o.m. werk van beeldenmaakster Dominique Somers, en de expo 'DOKA', samengesteld door fotograaf Geert Goiris.

Tijdens het weekend van 7 en 8 september kun je ook kennismaken met de techniek van collodiumfotografie, een analoog procédé dat erg mooie resultaten oplevert. Meer achtergrond lees je op de volgende pagina's.

- 1 PhotoTWENS 2024**
30CC Kapel Romaanse Poort
 Brusselsestraat 63, 3000 Leuven
 Van 6 tem 29 SEPT. 2024
 Open op weekdays: 10 tot 17 u.
 Tijdens weekends: 10 tot 18 u.
 Gesloten op maandag

- ! Aandacht**
Leuven beKOORT
 Zondag 22 SEPT. vanaf 13 u.
PhotoTWENS beperkt toegankelijk
Collodium studio weekend
 AgNO3000 - (onder voorbehoud)
 Weekend 7 – 8 SEPT.
 van 13 tot 18 u.

- 2 Fotograaf Thomas Chable**
Huis Oosterlynck
 Vlamingenstraat 79, 3000 Leuven
 Van 7 tem 29 SEPT. 2024
 Open op zaterdag en zondag: 10 tot 17 u.

- 3 What Remains #2**
KADOC
 Vlamingenstraat 39, 3000 Leuven
 Van 3 SEPT. tem 30 OKT. 2024
 Open van maandag tot vrijdag: 9 tot 17 u.
 Open op zondag: 13 tot 17 u.

- 4 DOKA**
M Leuven — www.mleuven.be
 L. Vanderkelenstraat 28, 3000 Leuven
 Nog tot 5 januari 2025 — Betalend
 Elke dag, behalve op woensdag: 11:00 - 18:00
 Donderdag: 11:00 - 22:00

Désié, Ethiopie 2010

Huis Oosterlynck

Zaterdag en zondag van 7 tot
en met 29 september 2024
van 10 tot 17 uur

Thomas Chable | Nagai yo

De Belgische fotograaf Thomas Chable (°1962), is niet op zoek naar perfectie, hij legt het bewegende vast. Het is uit die schijnbare staat van onbevangenheid van personen en situaties dat hij daglichtjuweeltjes van tijdloze schoonheid puurt.

Vanuit de landen die hij heeft bezocht zoals Mali, Ethiopië, Frankrijk, Mexico, Cuba, België, Marokko, Burkina Faso, toont de kunstenaar ons flarden van ervaringen, gevat in de intensiteit van één moment. Het is niet het exotisme dat hij oproept, het is de diepte van zijn stilzwijgende relatie met anderen.

Tijd en ritme zijn de hoofdrolspelers in het werk van Thomas Chable. Een visuele aanraking van personen en voorwerpen in de context van een omgeving of een landschap. Thomas Chable geeft de voorkeur aan momenten van verlatenheid. Zo fotografeert hij tijdens de middagrust, in de uren tussen hond en wolf of na een lange periode van observatie. Hij leeft wekenlang in de nabijheid van mensen die op het juiste moment hun innerlijke zullen onthullen. Hij ontleent die anderen niets, hij beleeft ze respectvol mee.

Afrika bracht hem ertoe te vertragen. "In Afrika komt de ander wel of niet. Er zijn geen afspraken. En ik ga, ik laat mezelf gaan. Ik laat komen wat gebeurt." Tijdens reizen van soms zes maanden tot een jaar ervaart hij de verstikkende hitte, het verlies van referentiepunten, de bevrijding van het lichaam en de soepele, wulpsse tred van de mensen die hij ontmoette. Tijdens deze periodes wijkt zijn camera nooit van zijn zijde. "Net als mijn zonnebril is de camera één met mij. In het begin is die er gewoon en maak ik geen foto's. Naarmate de dagen verstrijken, wordt de camera een eenheid met mijzelf."

Thomas Chable fotografeert analoog met een 6x6 of 6x7 camera en verzorgt zelf zijn fotoafdrukken.

Vrij vertaald van de oorspronkelijke Franse tekst van Judith Kazmierczak.

Thomas Chable geeft les aan de académie des Beaux-Arts van Luik.
Tentoonstellingen: Galerie Le Reverbere (Lyon), Contretype (Brussel) en Fotomuseum Charleroi (2024)
Publicaties in De Standaard Magazine met Michiel Hendrickx
"Nomad in Afrika " (1994) en een portfolio met foto's uit Turkije (1995).

Huis Oosterlynck is de woning van Leopold Oosterlynck °1946.

Hij begon hier in 1975 als fotograaf te werken. Sinds hij met pensioen ging in 2012, stelt hij zijn voormalige winkelruimte sporadisch ter beschikking van kleinschalige kunstevenementen.

What Remains #2

Met o.a. beeldmaker Dominique Somers

Dit artistiek onderzoeksproject rond 'de vergankelijkheid als nieuw begin' brengt kunstenaars en academici uit België en Italië samen voor een confrontatie-dialogoog met de vele beeldende en inhoudelijke lagen van KADOC en het archief dat er wordt bewaard. De kapel en aansluitende ruimtes vormen een uitgelezen architecturale en historische uitnodiging voor deze artistieke ontmoeting. Er zal werk te zien zijn van onder meer beeldmaker Dominique Somers.

Foto © curator Patrick Ceysens

KADOC-KU Leuven. Erfgoedinstelling met een hart voor fotografie.

Er is geen domein van onze samenleving te bedenken waar religie geen invloed op uitoefende. Onderwijs, ziekenzorg, sociale actie, kunst, jeugdbeweging en ontwikkelingssamenwerking, maar ook politiek, pers, landbouw en economie. KADOC – het documentatie- en onderzoekscentrum voor religie, cultuur en samenleving van de KU Leuven – is het centrum dat zich toelegt op de bewaring, de ontsluiting en het onderzoek van het historische erfgoed dat het resultaat is van die wisselwerking tussen religie, cultuur en samenleving. Boeken en tentoonstellingen brengen het verleden naar alle geïnteresseerden.

Fotografie is belangrijk voor KADOC. Niet alleen worden er duizenden historische foto's – van daguerreotypie tot digitale snapshot – bewaard. Regelmatig toont het centrum een selectie daaruit aan het publiek en geeft het ruimte aan jong talent.

'Passion de l'été pour l'hiver' (video still), Lili Dujourie, 1981,
Cera-collectie bij M Leuven © de kunstenaar & Argos Centre for Audiovisual Arts.

DOKA

Voor M Leuven stelde fotograaf Geert Goiris een collectietentoonstelling samen, geïnspireerd op de donkere kamer (Doka): de magische plek waar analoge foto's ontwikkeld worden en beelden ontstaan. Zorgvuldig gekozen kunstwerken uit de collectie van M worden uit hun sluimerend bestaan in het depot gewekt, belicht en zichtbaar gemaakt. Ons tijdperk is gekenmerkt door snelheid, afleiding, kijken zonder op te merken. Onze perceptie steunt vaak op aannames in plaats van op nauwkeurige waarnemingen. De kunstwerken in DOKA ontwrichten – soms subtiel, dan weer uitgesproken – elke vooringenomenheid. Ze nodigen uit een nieuwe blik te werpen op het bekende en stellen het plezier en de noodzaak van het kijken centraal.

Onder het motto 'Aandacht is het begin van toewijding'* brengt DOKA volgende kunstenaars samen: Leyla Aydoslu, Younes Baba-Ali, Dirk Braeckman, Raphaël Buedts, Paul Casaer, Honoré d'O, Lili Dujourie, Jef Geys, Gerard Herman, René Heyvaert, Ann Veronica Janssens, Jan Kempenaers, Valérie Mannaerts, Hana Miletić, Peter Morrens, Hilde Overbergh, Ria Pacquée, Benoît Platéus, Kato Six, Gintautė Skvernytė, Walter Swennen, Joëlle Tuerlinckx, Michael Van den Abeele, Philippe Van Snick, Richard Venlet, Jan Vercruyssen, Marthe Wéry.

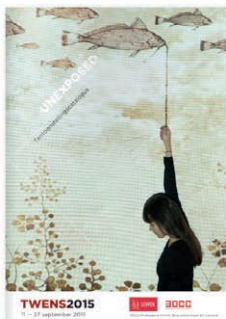
* "Attention is the beginning of devotion" - Mary Oliver

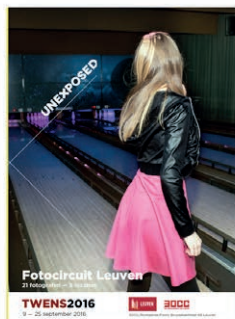
© Nathalie Samain

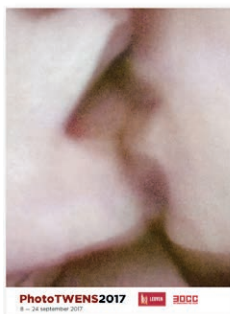
© Sanne De Wilde

© Zoë Parton

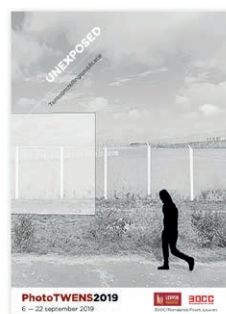
© An Denteneer

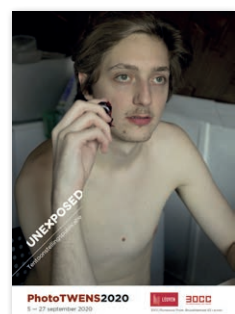
© Stefanie Schaut

© Karmen Ayvazyan

© Gena Kagermanov

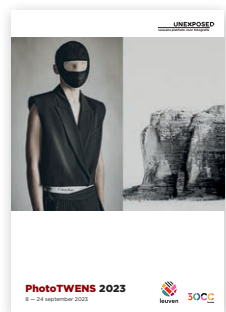
© Milana Starklova

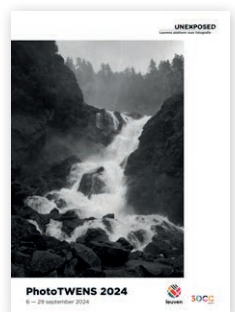
© Lukas van Bentum

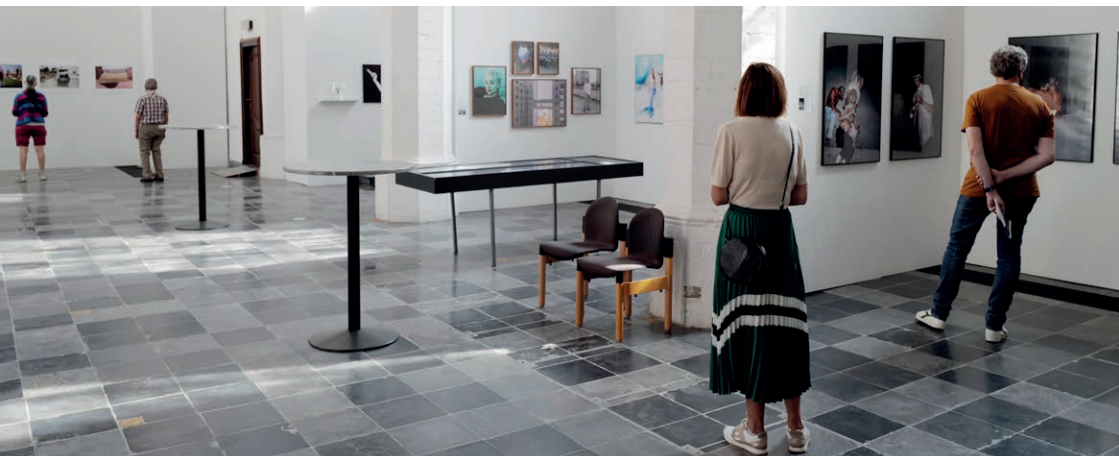
© Amber Doods

© Evan Karsten

© Zoë de Meulemeester

© Herman Vanaerschot

PhotoTWENS 2025

FOTOGRAFEN VOOR PHOTOTWENS 2025

Ben je tussen 20 tot en met 29 jaar, dan kun je je kandidaat stellen voor PhotoTWENS 2025. Mail naar info@unexposed.eu en we zenden je de nodige deelnemingsinformatie.

STAGIAIRES / VRIJWILLIGERS Ben je gebeten door fotografie en heb je wat voorkennis van cultuur -en/of event-management, communicatie, of andere relevante vaardigheden, kom dan het team van UNEXPOSED bijstaan (periode maart - september 2025). Mail je voorstel naar info@unexposed.eu en we evalueren je kandidaatstelling.

DES PHOTOGRAPHES POUR PHOTOTWENS 2025

Si vous avez entre 20 et 29 ans, vous pouvez poser votre candidature pour l'édition 2025 de PhotoTWENS. Envoyez un e-mail à info@exposed.eu et nous vous envoyons toutes les informations nécessaires à la participation.

DES STAGIAIRES / DES VOLONTAIRES Êtes-vous dédié(e) à la photographie, et avez-vous des compétences élémentaires dans le domaine culturel ou/et dans la gestion d'événements, de la communication, ou d'autres domaines pertinents? Venez rejoindre l'équipe d' UNEXPOSED (de mars à septembre 2025). Envoyez un e-mail avec votre propos à info@exposed.eu et nous évaluerons votre candidature.

PHOTOGRAPHERS

Are you between 20 to 29 years? Then you can apply for the 2025 edition of PhotoTWENS. E-mail your application to info@unexposed.eu and we will send you the necessary participation information.

INTERNS / VOLUNTEERS Are you a photography enthusiast, possessing elementary skills in culture and/or event management, communication or other relevant knowledge? Come and join the UNEXPOSED team (from March to September 2025). E-mail your application to info@unexposed.eu and we will evaluate your candidacy.

PhotoTWENS steunen

PhotoTWENS is een organisatie van Unexposed, een groep fotografen die al meer dan tien jaar initiatieven neemt om fotografie voor het voetlicht te brengen in de regio Leuven. Jaarlijks biedt PhotoTWENS jonge fotografen een unieke gelegenheid om hun werk te tonen, eerst aan een jury en daarna aan het ruimere publiek - de tentoonstelling wordt bezocht door zo'n 1800 mensen. Elk jaar blijkt dat PhotoTWENS voor sommige deelnemers een opstapje vormt naar een professionele loopbaan als fotograaf.

SYMPATHISANTEN GEZOCHT

Unexposed is dankbaar voor de volgehouden steun van de Stad Leuven, KADOC en sponsor Arctic Paper om PhotoTWENS jaarlijks waar te maken. In 2024 kreeg PhotoTWENS ook financiële steun van een aantal sympathisanten. Zij schenken € 200 aan onze werking en ontvangen als bedanking het 'Premiebeeld 2024', een kwaliteitsvolle afdruk van één van de geselecteerde beelden. Zie ook p. 50-51.

Sympathisanten PhotoTWENS 2024 zijn:

Anoniem - Annemie Voets & Walter Van Peel - Bruno De Prins - Denise Vandevooort - Franco Scavone en Sandra Wens - Gabriëlle Hermans - Griet Celen - Julia Moons & Ludo Herbots - Leopold Oosterlynck - Peter Vanoverschee - Walter Van der Perren.

Interesse om PhotoTWENS te steunen?

Meer informatie op <https://www.unexposed.eu/premiebeeld>

GELIJKGESTEMDEN GEZOCHT

Behalve PhotoTWENS organiseert Unexposed ook andere tentoonstellingen, workshops, lezingen omtrent fotografie. Telkens is het doel de fotografie in het Leuvense meer smool te geven en impulsen te geven aan de kwaliteit ervan. Unexposed werkt daarvoor graag samen met gelijkgestemden. Denk je dat een samenwerking tussen jouw organisatie en Unexposed interessante projecten kan opleveren? Dan gaan we graag in gesprek. Geef een seintje via info@unexposed.be of neem contact op met herbots.tom@gmail.com

100%
klimaatneutraal gedrukt

zwartopwit
duurzaam drukwerk

Ready for a dose of optimism?

Explore 336 pages of creativity and sustainability. From upcycled architecture to conscious cuisine, each page tells a story of hope. Printed on high-quality paper from the Arctic Design Range.

A copy of Hope will be available at the PhotoTWENS exhibition.

arcticpaper.com

